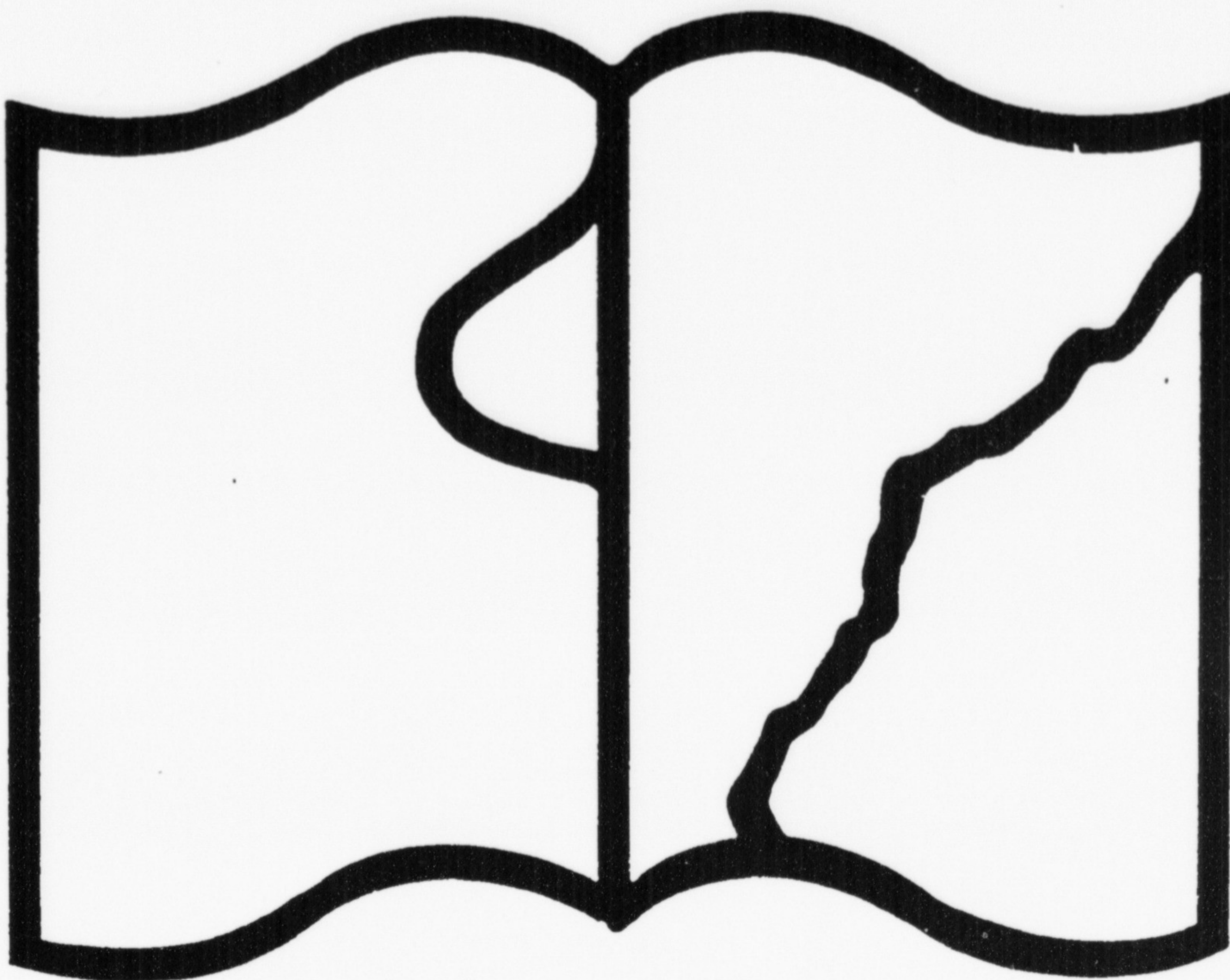

Texte détérioré - reliure défectueuse
NF Z 43-120-11

ĐÀN RẠ

Tuần báo xuất bản ngày thứ sáu

NAM THU 8 — SỐ 116 — 8 AOUT 1941

MỖI SỐ 0\$10

DEPOT LÉGER
INDOCHINE

Nº A.18244

Đầu tư và ngân phiếu
xin gửi về
La Directrice du
BÁO ĐÀN RẠ
76, WIẾLÉ — HANOI

BA THÁNG	1,30
SÁU THÁNG	2,50
MỘT NĂM	5,00
CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI	

TRONG LÚC VẢI, SỢI KHAN TA VẪN CÓ CÁI CHE THÂN NẾU...

Chưa bao giờ hóa-vật lại đắt như bây giờ. Đã đắt mà lại khan không có mà mua nữa, tỉ như dầu hỏa, vải, sợi, và nhiều thứ thiết dụng khác.

Đến lúc này, người mình mới hốt-nhiên tỉnh-ngộ thấy cái sống của mình — trừ cái gạo ăn — hoàn toàn từng thuộc nước ngoài. Và chúng ta mới tức sao trong những năm dễ dàng, chúng ta không cố tạo lấy cho mình một nền kỹ-nghệ thiết-thực và cần dùng cho sự sinh-hoạt hàng ngày của chúng ta? Dầu hỏa chẳng nói làm gì. Đây là một thứ nguyên liệu của Hóa-công riêng ưu-đãi cho từng địa-phương — có hẳn là một sự ưu-đãi không, hay là một tai-họa! Những miền có dầu mảy khi được thật sự yên ổn, thường chỉ là sân-khấu cho những cuộc chiến-tranh công khai hay ngầm-ngầm — Không có dầu hỏa ta đã có vừng, lạc, mù u, dừa. Chỉ cần trồng gắp lên, thêm lên và nghĩ cách ép dầu cho được hoàn toàn, dầu cho trong, ngọn lửa cháy sáng đều, và bền. Đây là một kỹ nghệ mới đây và vật-liệu thực là của xứ ta, không phải mua chuốc của nước ngoài.

Cái dầu thấp đã tạm giải quyết xong, đến cái mặc mới thật rầy rà. Vải ngoại quốc không vào nữa, còn ít nào, bọn nhà buôn, bán một giá rất cao đến nỗi ngay những người có bề thế mua sắm cũng chùn lại không dám mua, đừng nói những người xoàng xoàng.

Đành là phải dùng vải ta. Những thôn, xóm

tường sẽ hoạt động lên nhờ tiếng khung cửi dệt. Nhưng khốn nỗi sợi lại không có. Những nhà máy sợi Hải-phòng, Nam-định không đủ sợi cung cho dân.

Thế khi xưa kia thì các cụ ta làm thế nào cho có sợi dệt nhỉ? Xưa kia... (ta đã ý vào người, lười biếng không lo cho nước nhà có một kỹ nghệ sợi đủ tự-cung-cấp thì ta phải hỏi đến xưa kia vậy). Xưa kia mỗi nhà có một cái « Xa » (chẳng khác gì mỗi cô gái bây giờ có một hai bộ kim đan vậy). Ngay từ mùa bông, mỗi bà nội-trợ trong nhà đã trừ liệu mua lấy dăm chục cân, phơi phóng kỹ xếp vào bồ: rồi suốt năm lúc nào rảnh tay mẹ con chị em xúm lại tay quay tay kéo, tiếng xa kêu ve ve xen lẫn tiếng hò, hát, ...

Coi tiếp trang 13

Thống-Chế Pétain đã nói!

Cần phải có uy quyền để bảo-vệ sự tự-do của Quốc-gia nó bảo đảm cho sự tự-do của cá-nhân trước những cuộc kết-liệu của các nhóm tư-loi. Một khi mà Chính-phủ do dân cất lên cầm quyền chính, thành ra tù-nhân của những cuộc kết-liên kia, thì dân dầu có quyền bầu cử cũng chẳng còn là một dân tộc tự do nữa.

Cái xứ mạng Đông-dương trong lúc này

« Người khờ nói chuyện đã qua, người điên nói chuyện sắp tới, người khôn nói chuyện bây giờ ». Đó là lời nói của vị vua anh hùng Nã-phá-Luân đệ nhất.

Đời có mấy ai chịu làm người khờ, người điên, thì Như-Hoa có nhân theo thời cuộc bây giờ, mà nói chuyện bây giờ tưởng cũng là một việc hết sức tự-nhiên vậy. Học làm người khôn mà !

Vậy chuyện bây giờ là chuyện gì ? Là chuyện nước Pháp đương đề chân lên con đường phục-hưng sau khi đã trải qua một cuộc tang thương dữ dội chưa từng có trên lịch-sử.

Là chuyện bên chánh-quốc, vị Nguyên-thủ Pétain ra lệnh lấy từ ngày 15-7 đến ngày 21-7 làm một tuần lễ gọi là « Tuần lễ thuộc-địa »

Là chuyện ở Đông-dương ta trong tuần lễ ấy đã có các cuộc vui đầy ý nghĩa như là diễn binh, diễn thuyết, chớp bóng, các cuộc hội họp của hướng-dạo đoàn và các cuộc biểu diễn về thể-thao.

Nghĩa là những chuyện rành rành trước con mắt những chuyện ngay bây giờ. Vậy nhân những chuyện ngay bây giờ và có tánh chất riêng về thuộc địa ấy, Như-Hoa tưởng có nói đến xứ mạng Đông Dương cũng là một điều chi phải.

Ngay bây giờ cái xứ mạng của Đông-dương — một bộ phận của đế quốc Pháp — là hết sức to lớn và nặng nề. Cái xứ mạng ấy nó không phải nhẹ nhàng và dễ dãi như ở hồi nước Pháp còn giữa địa-vị gần như bá-chủ ở Châu Âu.

« Ngày nay, Pháp-quốc lại càng phải trông nhờ vào lực lượng của Đế quốc nhiều hơn. »

Ta cứ ngẫm nghĩ trên câu nói chân thành ấy của vị Nguyên-thủ nước Pháp thì cũng đã biết

xứ mạng của ta trọng đại là dường nào, lòng vị Nguyên-thủ kia kỳ thác vào xứ ta khẩn thiết là dường nào.

Vậy bốn phận chúng ta, cả người Nam lẫn người Pháp ở trên giải đất này ta phải làm sao cho khỏi phụ với xứ mạng của mình phải làm, làm sao cho đúng với cái mục-dịch của « tuần lễ thuộc-địa » là liên lạc cái cảm tình giữa thuộc-địa với chánh quốc và giữa người Pháp với người Nam càng đậm thắm càng hay, càng bền bỉ càng tốt.

Không lúc nào mà sự thống-nhất của các thuộc địa cần thiết đến sanh mạng của nước Pháp như lúc này.

Cũng không lúc nào mà sự trật tự ở thuộc địa cần thiết cho sự phục hưng của nước Pháp như lúc này !

Đó tức là những điều tối khẩn yếu mà những nhà cầm tay lái và những người quá giang trên chiếc thuyền thuộc địa đều phải hiểu biết.

Ở chánh phủ thì Như Hoa thấy đã làm được hai việc này thật là đáng ca tụng tức là việc bãi trừ dăm thơ, và việc trừng thanh lại trị, Như Hoa mong mỗi rằng sẽ còn có nhiều cái thiện chánh khác tiếp tục làm theo.

Còn ở nhân dân thì cái tình thần khùng-hoảng vì thời cuộc gây ra, giờ đây cũng gần đủ hoàn toàn bình phục, trăm công ngàn việc làm ăn đã bắt đầu hoạt động trở lại và đối với công cuộc cứu tế nước Pháp, một tiếng của nhà đương cuộc hô lên là khắp nơi, người ta thấy rầm rầm những tiếng vang dội.

Đó cũng là một cái triệu chứng rất đáng mừng vậy.

NHƯ-HOA
(Báo Saigon)

HỒI — Hồi còn thơ dại, cha mẹ tôi đã nhận lời gả tôi cho một đám nọ. Bây giờ khôn lớn, tôi thấy người trai ấy không hợp tính tình tôi. Và hiện nay tôi cũng yêu một người khác và tin chắc rằng hai chúng tôi có thể gây hạnh phúc cho nhau. Làm thế nào để điều hòa được tình, hiếu ? Tôi có nên quyết-liệt với gia đình hoặc nói thẳng với vị hôn phu của tôi vì lẽ phải và tự do bỏ lời giao ước lúc trước cho tôi được sống theo với hạnh phúc của tôi không ? Nếu không được, tôi và người yêu tôi tự lập gia đình có nên chăng ?

LÊ-THỊ-YẾN (Hanoi)

TRẢ LỜI. — Ở kỳ báo trước một cô bạn cũng hỏi ý kiến tôi có nên hối hôn một người vị hôn phu để lấy người khác hợp tính tình hơn chăng ? Tôi đã trả lời không nên. Chữ Tín và chữ Chung-tình bao giờ cũng nên coi trọng, song ở trường hợp cô lại khác hẳn, người vị hôn phu của cô không phải là người đã từng được cô yêu và rồi sau bị cô ghét chỉ vì có một người trai nữa đến... Vị hôn phu của cô là tự cha mẹ cô lựa chọn. Phần thủ tín với nhà trai, cha mẹ cô phải riêng chịu lấy, cô không can dự gì. Giá hồi xưa cái quan niệm nếu còn chặt chẽ thì cái bốn phận thiêng liêng của cô là phải gánh cả cái trách nhiệm thủ tín ấy để cha mẹ khỏi xấu hổ, khỏi mang tiếng. Song thời đại đã đổi thay. Chữ hiếu bây giờ không bị xử dụng một cách chặt chẽ hẹp hòi quá như thế nữa. Vậy cô có bội cái lời ước của cha mẹ cô đã tự ý kết giao thì cô cũng không là bất hiếu đâu ? Cha mẹ cô nếu nghĩ nhiều đến hạnh phúc của con thì còn trọng hạnh-phúc của con hơn là sự thủ tín.

(Xem tiếp trang 14)

TRẢ LỜI Đ E P

(1 A) Đừng để tay trông mà! Bạn sẽ có vẻ già.

(2 A) Xem sách mà tỳ cả hai tay xuống bàn thì hại ngực lắm, Vai sẽ mất đẹp.

(3 A) Khi bạn ngồi, chỉ hai cánh tay khuỳnh khuỳnh cũng đủ làm bạn trở nên đáng ghét.

CÔ T. (Bến Thủy) Eau oxygénée có công dụng làm mờ lông, song phải pha 1 lít nước thì 1 thìa eau oxygénée thôi, nếu rửa không sẽ cháy da mặt. Da mặt khô cũng không dùng được eau oxygénée đâu. Nếu da mặt nổi mụn có lẽ tại da cô khô hoặc tại cô đã dùng eau oxygénée không pha, giờ cô nên mua eau de roses thoa lên da mặt cho lặn những vết đã làm xấu da và dịu da lại.

Hiệu phần bro titane tôi không được biết nó bao giờ nên không rõ nó tốt hay xấu. Da mặt khô cô dùng crème và phải dùng thứ nào đừng hấp quá làm bùng bực da mặt, về mùa nóng này rất hại. Mũi nhơn bóng cô nên mua éther sulfurique hay borate de soude pha nước, thấm lên mũi rồi hãy đánh kem phần. Bôi kem đánh phần ra nắng không đen da đâu. Cô không nên cạo mặt, lỗ chân lông mau to. Cô muốn dùng kem phần cô nên nói rõ nước da, màu mặt, khuôn mặt, chúng tôi sẽ mua dùm cô. Cô gửi về 5\$00.

CÔ NỤ (Hà Nội) Cô đừng lo đến khi có mang tự khắc đầu vú sẽ lớn dần ra.

CÔ NGỌC (Nam Định) Thứ bút chì đó hiện thời hiếm lắm và rồi sẽ hết vì ở Pháp không sang Cô nên mua eau de rose mà pha với kem Tho Radia thì hơn là pha nước lã.

BÀ THANH (Bắc Liêu) Đó là cách làm cho mất lông ở chân tay
CÔ CẨM-TÚ (Kỳ Anh) Cao 1m45 nặng 43 kilos đã béo gì, và cô có 16 tuổi đang sức lớn, còn cao nữa cô nên giữ sức để kịp với sức nhón. Sẽ gửi phần sấp cho cô. Song còn ít tuổi cô dùng son phấn làm chi. Ở tuổi cô son phấn chỉ làm già vẻ mặt đi thôi

Tiếp theo trang 14

(1 B) Hãy để tay dưới cằm, vẻ mặt sẽ trẻ trung tươi đẹp hơn.

(2 B) Để tay thế này có phải trông bạn nhẹ nhàng hơn không

(3 B) Sao bằng để tay thế này. người ta có cảm tưởng là bạn thùy mị

Sao chờ khỏi bận vì con ?

Chắc hẳn nhiều cặp vợ chồng các bạn cũng như chúng tôi, có những buổi tối vợ chồng muốn đi chơi xem xi nê hay dạo mát hoặc hội họp ở nhà bạn mà không muốn cho các con còn bé đi theo thường phải dự bị chồn chui chồn nhũi con... Mà những đứa con, nó lại cũng glê gớm không vừa. Bố mẹ hồ hởi ra hiệu cho nhau trong bữa ăn, hoặc bằng con mắt hoặc bằng lời nói — ngay bằng tiếng tây nữa, chúng nó cũng ngờ vực, đoán đoán ra rồi.

Và nó cũng bắt đầu giở chiến lược của nó. Khi thì nó nói toạc móng heo cuộc âm mưu của bố mẹ ra : A ha ! Ba, mẹ sắp rủ nhau đi chơi đấy, và gọn thon lỏn tiếp theo : cho con đi với nhé. Khi thì nó nói xa xôi như người lớn : Hôm nay ba, mẹ đã hứa cho con đi chơi. Hoặc xem chừng không có hy vọng gì thì nó « chặn họng » ba mẹ trước : Tối nay bà mẹ ở nhà với con nhé...

Nhiều khi cậu ấm cô chiêu dùng cái kế « hối lộ » ba, mẹ nữa. Cười nói huyền-thiên, lấy thuốc lá cho ba hút, nhường má, một miếng kẹo. Tất cả ngoan ngoãn, sẵn sàng để hồng ba, mẹ cho đi. Nhưng nếu không được đi thì phải biết, cô, cậu mếu sệch sặc, nếu không lăn ra ăn vạ ầm ĩ.

Gặp trường hợp ấy, nhu-nhược, các bạn phải cho con đi theo hay ba cứ việc đi còn má đành phải hy-sinh ở nhà. Nếu cương quyết mặc cho khóc, vợ chồng cứ đi thế nào người mẹ cũng vẫn áy náy, thắc mắc thương con. Cuộc vui giảm ít nhiều. Có người vợ ý-lự định đi đâu thì dỗ cho con ngủ trước. Sốt ruột thay cái lúc mong cho con ngủ, nó chẳng ngủ ngay cho. Mà một đằng ông chồng cứ dục tít tít. Khổ tâm hơn nữa là có khi lên xe còn phải áp mặt vào cửa nghe ngóng xem con đã thực ngủ yên chưa. Hễ nó lên tiếng gọi thì bên ngoài lại phải thừa vọng lên cho nó tưởng lầm mình vẫn quanh quất ở nhà. Thực sợ con hơn sợ mẹ chồng ghê liệt.

Cho nên để tránh tất cả những sự phiền nhiễu kể trên gây ra bởi đứa con, để tránh cho ông khỏi gắt gỏng cáu kỉnh vì phải đợi chờ mình dần xếp xong con cái mới rút ra đi được với ông ấy. Vì có bao giờ ông ấy hiểu tại làm sao một người mẹ lại cứ phải lồi thối thắc mắc luôn với đứa con — nhiều bà mẹ làm một sự hy-sinh lớn lao, suốt ngày đêm quần quít bên con, tự lòng bỏ những cuộc đi chơi trò truyện mua vui tay đôi với chồng. Những điều mà lúc chưa có con bà rất ưa thích và quý hóa.

Hỡi các bà mẹ ! Các bà có nhận thấy mãi tha thiết cái tình mẹ con các bà đã chènch mảng ông chồng, đã để cho cái tình chồng vợ nghèo dần đi không ? Sự ấy nó đến một cách êm du như kẻ thù vô hình khiến bà không nhận thấy đâu.

Cái vui quần quít con thơ, cái lo lắng, cả cái khó nhọc nữa. Tâm trí các bà quánh đặc lại bao lấy các con còn ông dần, dần ông sống riêng một cái đời khác. Thế là xong. Ấy tại sao dần ông

ngoài ba mươi tuổi hay có một cô gái bao, một cô bạn « nhỏ » ?

Không, nhiều lần tờ báo này đã nói. Những đứa con phải là một cái gì kéo dài, làm nở cái tình vợ chồng của chúng ta. Cái tình vợ chồng ấy lại phản chiếu lại cái tình mẹ con thêm rực rỡ. Có yêu chồng, có hạnh phúc đầy đủ ở tình vợ chồng, chúng ta mới yêu được con với hết cái lòng làm mẹ của chúng ta.

Người ta bảo bạn : thất vọng về chồng người ta càng yêu con gấp hai. Ngược-biên. Yêu gấp hai, nhưng cái yêu ấy có cay đắng, có ân hận. Và cái tình yêu nhất là tình mẹ con không được pha trộn vị cay đắng bao giờ cả. Thế thì làm thế nào ? Hãy tổ chức tình mẹ con, tình vợ chồng ở lòng bạn cho khéo léo, quân phân.

Hãy tạm quên đôi lúc rằng bạn có những ba, bốn năm sáu đứa con và nhiều việc nhà lắm, để đóng vai cô bạn tình ngây thơ với chồng bạn.

Đêm nay, trăng sáng...

Dỗ con đi ngủ trước (tốt nhất là tập cho con trẻ ngủ không cần đến mẹ soa gãi) hoặc điều đình với con êm thấm (đừng cho chồng biết) từ trước để lúc ra đi với chồng, không bị con nhiều, lòng lâng lâng nhẹ nhàng, vô tư như thời con gái, để khỏi nghe lầm tiếng chồng rử rĩ yêu đương ra tiếng con khóc oe oe : « Hờ mợ đâu rồi »

Các con không rời ra một phút nào ? Thế mà bà vẫn có thể bỏ ra một ngày đi chơi núi, xem phong cảnh với ông. Gửi con cho bà nội, bà ngoại, cho một người chú, bác, bạn bè cẩn thận. Tốt hơn cùng những bạn một trai lứa và có con mọn như mình hay giao ước lần lượt giữ con hộ nhau một ngày, nửa ngày. Sự tương-trợ ấy rất hay.

Những bữa cơm mặt nhìn mặt

Vợ chồng con cái cùng ngồi ăn với nhau, vui vẻ lắm. Nhưng nếu con còn bé quá ăn phải có người và gặp nên xếp dọn cho con ăn trước. Mỗi tuần r.ềng dành ra vài bữa chỉ riêng hai vợ chồng ăn với nhau, hoặc thỉnh thoảng đưa nhau lên hiệu...

Những bữa ấy sẽ nhắc lại cái thời vô-tư-lự của ta.

Còn các đứa con ở nhà, hôm ấy, bà nên có ý dành cho chúng một bữa cơm thịnh soạn, có một vài món ăn bất ngờ. Thế là cả nhà cùng vui.

Cấm nghiêm đồ dùng của ba

Hãy dạy cho các con biết coi trọng cái bàn làm việc, những đồ dùng riêng của ba, chỗ ăn nằm của ba. Biết im lặng trong lúc ba làm việc hay nghỉ ngơi.

Nếu có thể được, đừng bao giờ ngăn ngừa cho các con ngủ riêng buồng. Cái buồng của đôi vợ chồng dù đến tuổi nào cũng nên cố giữ là cái buồng của một cặp tân-lang và tân-nhân.

Có một buổi tối chồng hà nhọc mệt, muốn đi nghỉ sớm, bà chớ nên chần chừ tính sổ chợ hay ngồi đùa với con hoặc khâu vá cho con mãi.

Hay những ngày nghỉ, buổi sáng ông muốn nằm nán một lúc: bà đừng sốt ruột sợ các con giậy không có bà săn sóc. Từ tối hôm trước đã nên dặn người ở sửa soạn cho các con, bữa ăn sáng và săn sóc cho chúng rồi. Đó những phương pháp đó giúp các bạn điều hòa được hai mối tình tha-thiết nhất của bạn.

THU-LINH

TIẾNG ĐÀN KHUYA

Tặng cô Phi-Phụng
Một đêm trăng ở Cát-Bà

Hỡi muôn vật đêm nay trong vũ trụ,
Hãy vì ta im tiếng lặng cùng nghe,
Giọng đàn ai tha thiết dưới trăng khuya,
Chốn nước lặng, mây trong, trời ảm đạm,
Khiến cho ta mũi lòng rơi lệ thảm,
Khi tay ai rung động những đường tơ.

Ta tưởng chừng một đêm trăng thời xưa,
Trên sông rộng, trăng loang tràn nước bạc,
Ở giữa cảnh mênh mang và bát ngát,
Một chiếc thuyền cô độc lạnh lùng trôi.
Quanh mạn thuyền trăng giải nước chơi vơi..
Có phải chăng ? Nơi Tâm Dương bến cũ,
Với khúc náo nùng của người cô phụ
Đương buồn than ai oán khóc tình duyên.
Tiếng bi-ca vang dậy cả trăng đêm
Nơi lau lách đùn hiu càng quanh quẽ
Càng ra riết nổi đặng cay chia xẻ,
Đội rừng cây lan nhẹ tiếng dư âm...

Này giờ đây đánh thức giấc muôn năm,
Đương sống lại bởi ngón tay danh kỹ.
Ôi khúc nhạc tiêu tan hồn nghệ sĩ,
Dưới trăng mờ, gạt lệ khóc đêm nay.

Vân-Đài

Em muốn ra đi...

Kính tặng LÊ-HỮU-GLÁP tiên-sinh
nhà lý Số trừ danh đất Vạn tượng

Em muốn ra đi bãi chiến trường,
Xả thân cầu Đức Phật mười
phương.
Độ cho muôn vạn sinh linh khỏi
Bình lửa thiêu tàn, giải trắng
sương;

Em muốn ra đi với tấm lòng,
Sốt thương nhân-loại dưới trời
giông,
Đem tim hàn vết thương đau họ
Vạn kẻ anh hùng khỏi mạnh vong.

Em đi đến chốn núi sông cùng,
Ủy-lao linh hồn kẻ sĩ trung ;
Và đến thôn xa cùng xóm lạ
Đem nguồn an ủi dãi Lao-Lung.

Em đến bên mình kẻ vị-vong,
Đưa tay thăm rảo lệ muôn dòng,
Ấp yêu vợ góa con côi cút,
An ủi thân già tựa cửa mong.

Thế giới ba ngàn sắc với không,
Người ta đau khổ vì tham, dâm,
Em đi mượn nước lành dương
rây
Cho vạn sinh-linh đỡ khổ lòng.

Vientiane 12-7-41
Bà MAI THUY-KHANH

Con ai?

CHUYỆN DÀI

của CÔ TRINH

(Tiếp theo)

Huỳnh bắt tay mọi người nhưng quả thật Huỳnh không phân biệt người đó là ai, và những lời chúc tụng bốn cột Huỳnh cũng không để ý tới nữa. Huỳnh có cái cảm giác của một thí sinh đi coi bằng kỳ vấn đáp. Khi trên bảng có tên mình thì những chữ ở chung quanh đều mất hết. Sự nhận xét kỹ càng một lúc sau mới tới. Huỳnh đề mặc bạn kéo ra xe. ăn ngồi ở phía sau với ông nhạc và vợ. Người chủ nhiệm ngồi bên bác tài. Chiếc xe vùn vụt chạy về đường Lagrandière. Ở đây mười bữa trước, Huỳnh đã cạy cục mướn thêm một căn bên, đục cửa ăn thông với căn Huỳnh ở trước.

Huỳnh và Ngọc đã đi lại bao nhiêu lần ở cái công gạch này rồi thế mà bây giờ đây, hai người ấy hình như còn ngỡ ngàng.

Một nhà chuyên - môn đóng giày phụ nữ. Đã nổi tiếng khắp ba kỳ...

Mùa nực này đã có rất nhiều kiểu Sandale mới để Các Bà, Các Cô lựa chọn. Xin mời lại nhà :

QUÊ HIÊN

36, PHỐ HÀNG-BỒ, 36

HANOI

Bước chân vào nhà, Huỳnh nga :
nhiên : một bữa tiệc của ai đã bày san trên bàn.
Huỳnh nhìn Ngọc : Ngọc cũng ngạc nhiên không kém gì Huỳnh. Người chủ nhiệm mỉm cười nói tiếng Pháp bảo Huỳnh : « Xin lỗi anh. Bữa tiệc này là tự tôi vì tôi định làm vừa lòng một người cha già. Tuy làm chậm của anh cái « khắc đáng ngàn vàng » nhưng chắc anh cũng không oán tôi lắm ! Tôi muốn anh, chị, và cả chúng ta đây ăn một bữa cơm thân mật thay cho bữa tế « tơ hồng » để lòng già được hễ hã.
Rồi ông ta hạ giọng : « lúc này cụ chẳng ăn được gì ! »

— Tôi cũng đã no đâu ! Anh chưa tất đối với chúng em quá — Huỳnh vừa nói vừa chạy lại nắm lấy tay bạn. Có lẽ Huỳnh cảm động nên tay hơi run run. Không đề cho Huỳnh nói thêm người chủ nhiệm ngắt câu truyện bằng một lời pha trò :

— Anh chị thì cần gì ăn ! Nhìn nhau đủ no rồi. Tiến lại phía ông già Lầu, người chủ nhiệm chấp tay cung kính :

— Anh con có ý muốn hầu cụ ba chén rượu để được tỏ lòng biết ơn.

Câu nói chân thành ấy đã làm rạng vẻ mặt người tuổi tác.

Bữa tiệc thân mật quá. Bốn tấm lòng ấy đã cởi mở cho nhau. Bao nhiêu nỗi bức dọc của ông già Lầu đã được những lời,

những cử chỉ của Huỳnh và bạn Huỳnh làm tiêu tan hết.

Song tiệc, Huỳnh tiễn bạn ra cửa, bịn rịn như đứng trước một trăng-dinh. Người bạn ghé vào tai Huỳnh :

— Làm sao mà ngờ ngàng như anh mán rùng thế, hay tại một ngày chỉ có 24 giờ !

Anh Bồi, anh Bếp bữa nay có vẻ trịnh trọng lắm. Họ dọn bàn nhanh thoăn thoắt. Họ mỉm cười nhìn nhau... Trên nhà chỉ còn 3 người. Ngọc ngỡ ngàng như ở một nơi lạ. Ông già Lầu chỉ luôn miệng đục đôi trề sang nhà bên đi nghỉ. Huỳnh chạy ra, uổng chén nước rồi uổng thêm chén nước. Không phải Huỳnh sốt ruột nhưng người Huỳnh cứ làm sao ấy. Huỳnh ao ước : « giá chỉ có 2 đứa ! » Huỳnh mỉm cười cho mình là quá ích kỷ.

— Thôi, thầy bữa nay say lắm, tắt đèn để cho thầy đi nghỉ.

Đợi đến câu ấy Huỳnh mới bước sang phòng bên. còn Ngọc cứ ngồi ý ở trên ghế. Ông già Lầu phải tự tay tắt đèn và dắt Ngọc đứng dậy. Ngọc cố bám chặt lấy thành ghế, ăm ực như đứa trẻ sắp khóc.

— Đi ngủ đi để ba ngủ chó.

— Con ngủ bên này với ba.

— Ô hay, con kỳ quá ! Sang bên kia đi !

Ngọc đã nói thật. Quả Ngọc không muốn tới phòng bên, Ngọc thấy lòng lo lo sợ sợ thế nào ?

Ngọc chẳng cần gặp Huỳnh ở giờ phút này !

Giờ con không được, ông già Lầu lên giường nằm. Người cha già ấy có ngủ được ngay đâu. Mấy giọt lệ canh canh nơi mắt. Có người rề như Huỳnh ông cũng vui, nhưng từ nay ông sẽ mất đứa con, ông sẽ phải sống một mình, sống một mình chao ôi là quạnh quẽ !

Đồng hồ điểm 12 giờ ! Những tiếng chuông chậm chạp, nặng nề làm sao ! Một cái bóng trắng tới sát người Ngọc. Hai bàn tay để trên vai Ngọc. Ngọc biết là Huỳnh nhưng mà tự nhiên người cũng giật bắn lên ! Bốn bàn tay giăng co nhe nhẹ. Nhưng rồi cũng như cánh hoa ở rìa bờ biển neon sóng càng tiến cánh hoa càng bị sức nước đưa lui vào, song rút cục, cánh hoa vẫn bị sóng cuốn đem ra xa tít ngoài khơi.

— Em chỉ sang phòng anh ngồi chơi với anh một chút thôi đấy nhé !

— Anh cũng chỉ muốn có thế.

— Rồi em lại về ngủ bên phòng ba em, anh bằng lòng không ?

— Bằng lòng.

— Thề đi nào !

— Xin thề.

Đã đến cửa phòng. Ngọn đèn sáng quá, Ngọc nheo mắt. Những hạt lệ còn sót lông lánh như những hạt kim cương trên đoá hoa đào, Buổi trưa Ngọc đã vào

cái phòng này rồi. Ngọc ngạc nhiên thấy cách bài trí thay đổi hẳn. Huỳnh chỉ chiếc bàn cờ đặt trên một chiếc ghế đầu nói : « Đề kỷ niệm cuộc tình duyên của chúng ta »

Gần đấy Ngọc thấy cả một đĩa táo tây và một con dao để cạnh. Ngọc hiểu chỗ dụng ý của chồng. Không khí trong phòng êm đềm quá. Ngọc thấy mình say say.

— Chúng ta vừa đánh cờ vừa ăn táo nhé ?

— Vâng.

Cũng là một tiếng nói ! Chử « vâng » nhẹ nhàng, có vẻ phục tùng ở miệng người con gái trong tối-ân hôn nghe mới dịu dàng làm sao !

Ngọc cầm dao gọt táo,

— Lần gọt táo trước, em liên lâu như con sáo, lần gọt táo này sao em lì sì thế ?

Rồi Huỳnh cười :

— Ấy là hai đứa quen nhau, chớ nếu hai đứa lại chưa biết nhau lần nào thì tối hôm nay hẳn anh làm thẳng cam !

Ngọc bẽn lẽn đưa táo cho Huỳnh, Huỳnh ngồi lại trước bàn cờ :

— Xin hầu phu nhân một ván cờ ! bị thua thì sao ? Không chơi cái kiêu châm dóm hoặc beo tại nữa.

Thì ra hai vợ chồng nhà ấy không ăn táo mà cũng không đánh cờ. Sáng bữa sau, thẳng bồi vào dọn phòng, vẫn thấy đĩa táo còn nguyên, chỉ một quả mới bị gọt vỏ. Và trên bàn cờ thì tướng, sĩ, tượng, xe, pháo, mã, tốt, vẫn còn tại vị !

— Anh ơi, sao người ta bảo một đám cưới là một đám ma ?

Huỳnh nằm trên chiếc ghế « lắc lư » hai mắt lim dim nhìn làn khói gà, nghe vợ hỏi, mỉm cười quay lại :

— Bởi người ta là một hạng người trác táng, một hạng khinh bạc, một hạng không hiểu nổi cái êm-dịu của gia-đình ! Một đám ma ! chúng ta vừa cử hành một lễ cưới, em có nhận thấy là một đám ma không ?

— Nhưng sao người ta lại có cái ý nghĩ kỳ khôi ấy nhỉ ?

— Vì người ta tưởng rằng cưới nhau tức là chôn chặt đời tình ái của nhau. Với họ, cái đêm động phòng là cái kéo cắt đứt cái đời lòng bông với cảnh mơ mộng. Họ muốn hưởng một sự thật, muốn toại một ao ước thế mà khi sự thật và ao ước tới, họ chưa kịp hưởng lấy chân vì họ đã vội quay đi ngay để tìm một sự thật khác, một ao ước khác ! Cái tính bất nhất ấy hại thay, đương là một thời bệnh ! Kể đeo bệnh có khi là một kẻ mất thăng bằng trong não cân do truy lạc, do tật bệnh gây nên kẻ ấy là kẻ đang thương. Nhưng lại có người vì a dua, vì muốn lập dị hoặc vì tánh vị kỷ cũng ưa đeo bệnh ấy, thật đáng chê, trách quá. Cả hai hạng này đều là tội nhân của xã hội. Họ làm rối loạn trật tự, đi đến đâu là gieo rắc những cái mầm viêm vông khinh bạc đến đấy.

(Còn nữa)

DOCTEUR HY

18, Rue Richaud — Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CAC BỆNH

CHUYÊN - MÔN VỀ BỆNH

HOA LIỄU, BỆNH ĐÀN - BÀ

CHIỀU

C. — Tôi chỉ biết hoặc lấy vợ bé cho tôi hoặc ly-đi ?

V. (dấu diu), — Vậy mình thương con ba Thâu thật ư ? Mình quyết lấy nó ?

C. — Thương bằng một cái ái-tình chân-thật...

V. — Mình hứa, Mình thề sau này không bỏ nó ?

C. — Lẽ cố nhiên rồi.

V. — Tôi thấy mình thương nó quá, nên cũng vui lòng chiều theo ý muốn của mình. Song tôi xin mình có một điều...

C. — Nếu cho tôi lấy nó thì bằng gì tôi cũng nghe theo.

V. — Đã hết vụ nghỉ hè rồi, mình phải ra Hanoi học cho hết một năm nữa, để thi tốt-nghiệp. Nếu mình ở nhà với vợ bé, mình bỏ học, thôi còn gì là công ăn học trong mấy năm trường.

C. — Tôi xin nhận lời mình. Nhưng còn con Ba ?

V. — Để tôi nói hết lời đã... Còn con Ba tôi đã tới điều đình với cha nó, xin cho nó về đây ở với tôi, tôi muốn cho nó ăn học, tôi luyện tập cho nó thành một tiểu-thơ quý-phái mới xứng đáng làm vợ mình chứ.

C. — (Mừng quá, hôn vợ) . — Thật vợ tôi lết sức chiều chồng, kiếp sau kết cở ngậm vành chưa chắc tôi đến được cái ơn ấy.

V. — Muốn đến ơn tôi, mình chỉ ráng học sao đậu tốt-nghiệp cuối năm nay là đủ. Vợ bé mình mới có 17 tuổi, qua sang năm nó 18, mình về đây làm phép cưới cũng không muộn.

C. — Vậy mai tôi đi ; tôi đi ngay chuyển xe lửa ra Hanoi cho kịp ngày tựu-trường. Còn mình ở nhà phải giữ lời hứa nhé.

V. — Tôi đã làm đúng việc tôi nói vừa rồi. Tôi đã may đồ cho con Ba từ trước, tôi muốn cho mình mắt thấy để mình khỏi phải áy náy trong khi ở Hanoi.

C. — Vậy ư ? Vậy tôi biết cảm ơn mình bằng cách nào ? (hôn vợ)

V. — Nhỏ dâu ? Mấy qua nhà chú Hai-Ngốc biếu cô Ba-Thâu sắm-sửa quần áo qua đây tao nói chuyện.

HỒI II

Hai-ngốc khép nép bước vào, giắt theo con gái, (có Ba-Thâu.)

V. — Kia, chú Hai, chú cứ vô ; Em Ba nữa,

Ba vai chánh

CHỒNG, VỢ LỚN VÀ
VỢ BÉ (CÓ BA THAU)

Nhà hai vợ chồng trẻ. Chồng còn đi học trường Cao-Đẳng. Vợ ở nhà quê trông nom hai đứa con thơ. Cha mẹ chồng đã chết hết. Nhân vụ nghỉ hè, chồng về thăm vợ ở chốn thôn quê.

HỒI THỨ I

VỢ. — Vậy ra mình cương-quyết lấy vợ bé ? Tôi khuyên mình hoà, mình cũng chẳng nghe ?

CHỒNG. — Quyết lấy cô ba Thâu con anh hai Ngốc ..

V. — Trời ơi ! Tưởng danh giá gì ? Đi lấy con gái một tên dân canh trong làng, mình chẳng gì cũng sắp đậu tốt nghiệp trường Cao-đẳng, thầy hồi sanh thời cũng làm một ông Huyện mà nay mình lấy con một tên dân đen, chỉ đáng làm dầy tớ cho nhà mình.

CHỒNG. — Uả ! Tôi cấm mình nói lời thôi. « Trái tim có những lý-trí mà lý-trí cũng không biết được ». Đó là tôi dịch câu Pháp-văn này cho mình nghe : « Le cœur a des raisons que la raison ne connait pas. » Tôi đã yêu thương ai thì tôi không cần phải lắm chnyện, tôi chỉ biết nghe mạng-lệnh của trái tim tôi.

V. — Đó mình đi học, học được những « lý-thuyết » cao thâm ấy về đề diễn thuyết cho tôi nghe đó phải không ? Mình cứ thấy tôi hiền lành chịu kém mình, mình lấn-liếp hoài.

CHỒNG

vô đây chị bảo. Đó, nhìn coi, có kém chi tiền-thơ tân-hời.

(*Cô Ba-Thêu bên lên, cúi đầu chào*)

C. — Xin mời... (*Nhìn Hai Ngốc*) .. ngồi. Em Ba ngồi tự nhiên.

V. — Những quần áo chị may cho em mặc cả đây chớ? Những đồ hàng ấy mắc lắm, mua tận tiệm Bombay.

H. N. — Thiệt là cháu nó đội ơn thầy và cô lắm,

C. —Ồ! sá kể chi.

V. — Này em Ba. Này chú Hai. Tôi nói có đông đủ cả đây. Tôi đã nói với chú, chú ưng rồi tôi xin cho em Balên đây, tôi dạy-dỗ luôn một năm. Khi nhà tôi đi học về sẽ làm phép cưới đường-hoàng. Vậy ngày mai em cứ tự-tiện qua ở đây như là ở nhà vậy.

C. — Minh thu xếp quần áo đồ đạc, cho tôi, mai tôi đi.. Còn em Ba nên coi chị như chị ruột, chị bảo gì phải nghe lời.

B.T. — Dạ... (*Cúi đầu đỡ mặt*)

H. N. — Xin phép thầy cô cho cháu nó về, mai nó qua đây.

V. — Thôi được cứ về... Mai qua nhé!

(*Hai cha con cúi đầu chào rồi ra về*)

HỒI THỨ III

Chồng đi du học rồi. Vợ ở nhà, biểu cô Ba qua.

V. L. — Em ba, tuy em chưa làm phép cưới, nhưng em cũng như là vợ bé của anh rồi. Vậy chị cho em ở đây được tự do sung-sướng, cho lịch-thiệp, sau này mới xứng đáng làm vợ bé một ông tốt-nghiệp cao đẳng chớ.

V. B. — Em không biết đeo ơn chị bằng cách nào? (*Rom-róm nước mắt.*)

V. L. — Có chi đáng kể. Chị thấy em từ nhỏ tới giờ, kham-kỗ mãi, nay phải cho em sung-sướng. Quần áo phải may bằng đồ tơ lụa. Ăn uống phải tươm tất cho khỏe. Chị đã bắt tên bếp làm món ăn riêng cho em. Em phải ăn cho có sức. Sớm mai sữa tươi. Buổi trưa thịt bò ép lấy nước nóng. Tối trước khi đi ngủ phải ăn yến. Ngày hai bữa cơm, em ăn riêng, có đủ các thứ cao lương mỹ-vị. Chị đã bảo mua một thùng rượu canh-ki-na để em uống cho nó tiêu cơm, ầu được nhiều. Chủ-nhật chị dắt em lên tỉnh ăn cơm tây. Thứ bảy ăn cơm tàu.

V. B. — Chị thương em quá làm cho em cảm động vô cùng.

V. L. — Chị chỉ tội nghiệp cho em 17 năm trời sinh vào nơi nghèo khó nên bây giờ chị

KỊCH VUI của TIỂU-ĐIỆN-HỔ

muốn cho em hưởng đủ mùi phú quý... Bây đầu! (*mấy tên đầy tớ chạy lên*) Phải coi cô đây như tao nhé! Cô bảo gì phải nghe lời. Thịt bò đã ép nước chưa, đem lên cô uống. (*Bọn đầy tớ chạy xuống nhà dưới*)

HỒI THỨ IV

Một năm sau. Chồng đã đậu được bằng tốt-nghiệp trường Cao đẳng. Cậu vợ vã về quê với hai vợ.

C. — (*Bước vào nhà*). — Minh!

V. L. — (*Nghảnh ra giật mình*) — Trời ơi! về mà không đánh giày thép, để tôi đi đón.

C. (*Ôm lấy vợ hôn*) — Làm đột nhiên như vậy mình mới cảm động chớ:

V. L. — Tôi được thư mình nói đậu tốt-nghiệp, mừng lắm. Cứ chờ giày thép báo tin mình về hoài!

C. — Con Ba đâu?

V. L. — Nó về nhà thăm ba nó. Nó ngoan lắm trông người mập trắng ra; tôi mến nó đáo để.

C. — Tôi có thường nhận được thư của nó gửi ra, nói mình thương nó như em ruột, cho nó ăn uống sung sướng, làm cho tôi cảm động quá chừng. Tôi lại càng ráng sức học để khỏi phụ lòng tốt của mình... kia, ai vô cửa bên, vào trong nhà thế kia?

V. L. — (*Nhìn theo*) Con Ba đó! Vợ bé mình, mình quên à?

C. — *Rún vai thổ dài* — Con Ba? Trời ơi! Nó, mập như con trâu chường. Nó đi đến không lọt cửa, vậy ai mà chịu nổi... (*thổ dài*)! Ôi không ngờ nó mập đến thế, tưởng một cây mớ. Thuở trước, cách đây có một năm, xem nó thanh thú kia mà, sao nay, trời ơi...

V. L. — Bay đầu! Kêu cô Ba lên.

(*Vợ bé hơn hờ vui mừng đem cái xác nặng 80 kilos lên cúi đầu chào*)

V. L. — Em mừng không?

V. B. — Anh về hồi nào, em không rõ.

C. — (*Chép miệng lắc đầu*). Ừ! Mời về. Thôi em xuống dưới nhà dưới đi.

(*Vợ bé khệ nệ bước đi xuống nhà dưới.*)

C. — Trời ơi! Con voi mới đáng. Tôi lấy mình, mình tha cho tôi khỏi phải lấy cô tiền-thơ ấy. Minh cho nó về đi lấy chồng khác.

V. L. — Ý! mình nói sao?

C. Tôi không chịu nổi tiền-thơ, đại thơ ấy.

V. L. — Sao mình khi trước hứa không bỏ nó?

HẠ-MÀN

BÁT-HỌ-ĐẾ-CÙNG

PHONG-SỰ TIỂU-THUYẾT

của NGUYỄN-NGỌC-KHA

(Tiếp theo)

Rồi họ thân nhiên bước qua đi.

Đỉnh ném tờ giấy bạc một đồng về phía bà hàng:

— Đây tôi trả bà cả một đồng, còn đây nó muốn làm gì tôi thì nó làm đi.

Như con thú dữ bị đạn, cai Tuyên lồng lên hết sức húc về phía Đỉnh.

Trong lúc nóng nảy vội-vàng, bác đã bỏ xa đội quân tự-vệ quá, khi mấy thằng người nhà bác thủ húa định đến thì bác đã rú lên một tiếng rợn người và ngã gục xuống, máu tươi ở cổ trào ra.

Mấy người lính khố xanh đứng gác đây vội chạy vào bắt lấy Đỉnh và ngăn đám đánh nhau.

Mãi lúc này, người qua lại mới chịu đứng lại thành vòng, xem tấn kịch bằng con mắt chú ý. Phần nhiều họ nhìn người nằm sóng soài dưới đất với sự bằng lòng. Trong thâm tâm họ rất ghét hắn, song vì sự cần yếu, lắm lúc phải lụy đến, họ không dám biểu-lộ lòng ghét ra. Cũng có người còn đang nợ hắn, thấy có dịp có thể xí-xóa đi, mừng ra mặt.

Đỉnh đưa tay vào vòng sắt cho người ta khóa, cười chua chát:

— Thế là ngày mai tôi đã có nhà nước nuôi, và anh em bớt được một con ma hút máu. Một đồng bạc một tháng ăn hai ba hào lãi mà còn giải mồm ra chửi bới. Thôi bây giờ có xuống âm phủ cho vay thì ăn in-ít lãi chứ nhè! Cho người ta sống với!

Hai mắt đỏ ngầu anh nhìn mọi bằng cái trí-giác khác thường.

Thành nhìn theo bạn bị giải lên đồn, cho đến lúc hai người lính và Đỉnh khuất vào một bụi lau, anh mới lặng lẽ ra về.

Anh không biết rằng lúc ấy anh có cảm tưởng gì. Tất cả những việc vừa xảy ra từ lúc Đỉnh mời anh uống rượu đến lúc Đỉnh bị giải đi, quay lộn lên ở trong óc anh như trong giấc chiêm bao quái gở.

Anh chép miệng, kết luận những ý nghĩ rồi ren:

— Chẳng biết thế rồi tù tội đến mấy năm?

IV

Sự mong mỏi của cái Liễn đã lộ ra ở câu reo mừng:

— Ha! Chú Thành đã về!

Nó lấy sức ôm cây gỗ to gần bằng mình nó chặn cái cửa, mở ngõ cho Thành vào. Tháng nào cũng vậy, cứ đến ngày hôm nay, Thành lĩnh tiền về giả nợ giả tiền nhà mẹ nó thế nào cũng bớt cho chị em nó dăm xu. Nó đề ý cứ bao giờ Thành vui, về đến nhà với cái miệng mồm mím cười là nó được nhiều, có khi mình nó cũng được cả năm xu, còn em nó dăm khắc. Nhưng hôm nay, thấy Thành bước vào

ngõ với vẻ mặt lừ-dừ, nó cũng hơi thất vọng. Tuy nhiên cái tính nói nhiều và liến thoắng của nó không cho nó suy nghĩ lâu trong im lặng. Nó khai:

— Bỏ con hôm nay cũng phải đi làm chưa về. Bu con đi kiếm củi từ sáng rồi chú ạ. Có mình con coi nhà thôi, thằng Đam nó ngủ.

Nó gọi Thành bằng chú là nó theo bố mẹ nó. Thành với bác dĩ Liễn chỉ là người cùng làng, không có máu mủ gì, nhưng đến đây, ở nơi thâm sơn cùng cốc, chín người mười làng này cái tình đồng thôn của hai người tự nhiên thấy chặt chẽ lên. Hơn nữa, cái tính hiền lành và cần thận của hai người cùng khổ làm chắc chắn tình thân mật. Thành ít tuổi nhận làm em, anh coi anh dĩ Liễn như anh cả, trái lại anh được gia đình bạn coi như người ruột thịt thân yêu. Lối xưng hô và cách ăn ở như thế đã khiến nhiều người lầm đó là một đôi anh em.

— Chú ơi chú! Bây giờ chú coi nhà cho con đi gánh mấy gánh nước nhé. Nhà chả còn một bát nước nào ăn bữa chiều.

Nó nói liến quá, Thành không đề ý không biết nó nói những gì, hỏi:

— Bu mày đi đâu?

— Bu con đi kiếm củi từ sáng. Từ lúc ăn cơm xong ấy, bỏ cả bát đĩa lại cho con rửa rồi đi ngay mà mãi chưa thấy về. Chú coi nhà con đi gánh nước nhé!

Thành nghĩ đến chiếc thùng cao đến ngực nó. Với đôi mót rất thấp, cái đòn gánh ngắn nó ý ạch tha đôi thùng nước trông xa

như đôi thùng khiêng nó. Từ máy về đến nhà xa không đầy hai trăm bước mà nó phải nghỉ đến ba lần. Trước kia nó gánh hai thùng vơi vơi, còn đi được nhẹ nhàng nhưng bây giờ nó đã lớn, nó phải cố, dù thỉnh-thoảng có vấp xuống đất nước trong thùng có sóng tóe ra. Nó đã lớn ngbĩa là nó đã mười một tuổi. Bằng tuổi ấy, đứa khác có thể to béo hơn, nhưng nó, nó chỉ choắt lại và thấp tè tè. Có lẽ sự làm ăn vất vả đã làm nó cần cỗi đi. Nhiều khi vợ chồng anh đi Liễn cũng nhận thấy thế, song anh đã có nguồn an-ủi và phần khích ở thằng Vơn, cái Ngái nhà hàng xóm, cũng một dùm tuổi bằng con anh mà cả ngày, từ sớm đến chiều, nhặt than ngoài địa núi để hàng tháng kiếm thêm về cho bố mẹ vài ba đồng.

Mang đôi thùng ở trong nhà ra cái Liễn hết sức sẽ sàng song đôi thùng bưng-bình cứ vung vãng va vào cạnh giường, góc chạn kêu lên soong soảng khiến thằng Đam nằm trên giường mất giấc. Nó cự mình hi hi khóc rồi ngồi dậy. Cái Liễn phải bỏ vội đôi thùng ra ngoài cửa, vào đón nó. Năm nay nó đã lên bốn, song vì cam kiềm, ốm yếu luôn, mình nó đét như con cá mằm, đi đứng ít và khóc nhiều. Cái Liễn nghiêng mình bế nó bên cạnh sườn ra sân.

Trời nắng, nhưng sức nắng đã lọc qua kẽ lá dâu-da, rắc xuống sân những mảnh nắng dịu-dàng và ấm-áp. Gió bin-hiêu thổi như vuốt-ve. Tuy vậy thằng Đam cũng làm bộ nhắm mắt lại. Nó vùi đầu nó vào đầu chị nó. Sức nặng bên vai mất thăng bằng cái Liễn siêu đi, suýt ngã.

— Ngo em ăn cơm !

Nó đòi ăn cơm. Cái Liễn nghĩ đến nồi cơm cháv đã đem ngâm, đặt nó đứng xuống đất, đỡ :

— Cơm hết rồi, để bu về, bu nấu cho mà ăn. Em đứng chơi

cho chị đi gánh nước về để bu lấy nước nấu cơm nhé! Đây kia kia ! Lại chú cho gì kia !

— Thôi ! mày để tao quấy cho mấy gánh. Lấy cả đòn gánh và đôi móc ra đây.

Nói vậy nhưng Thành lại đến giặt tay bằng Đam :

— Chiều mới có cơm chứ ! Nín ngay, chú đưa đi mua cho xu bánh.

Và anh móc túi đưa cho cái Liễn đồng năm xu :

— Còn đây cho mày. Trông nhà tỷ đã nhé.

Cái Liễn mừng rỡ, xòe tay đón lấy đồng năm xu, và, như muốn kể công với Thành để đáp lại chỗ cho ấy, nó kể :

— Hôm qua bu con vá áo cho bố con, cái áo cộc rách vai của chú ấy, con đã đưa cho bu con vá hộ rồi đấy. Đẹp lắm cơ, Chú lấy mà mặc. Ngày hôm nay mà chú cứ mặc cái áo đen này xấu lắm.

Cùng các bà, các cô

*Nam Cường nước tiêng gần xa,
Vừa xoa vừa uống nước da đỏ
hồng*

*Chị em sản phụ nên dùng,
Qua cơn « vượt cạn » khỏi
vòng gian lao.*

Có bán tại 5 hiệu MAI-LĨNH
ở các nơi sau này :

HANOI, — HAI - PHONG
SAI-GON — PHÚC - YÊN
và HONG-GAY

Thành không để ý, giặt thẳng Đam ra ngoài, thấy nói đến bánh nó nín ngay. Nó hôn hờ bám chặt lấy tay Thành, chân chạy lêu nghêu như hai cành núc-nác.

Lúc ấy phát bạc đã gần xong, lớp sóng người ò-ạt quanh nhà gầy đã dần dần tản về các phố. Cả cô hàng bánh rán cũng đã đội thúng về bán đôn ở một chỗ ngã tư. Thấy Thành cô lại đon dả :

— Bây giờ thì hẳn anh dắt cho được mấy xu, bánh rán thơm lắm, anh Thành ạ

Với dáng mặt loong-loong và quần áo cộc trắng là gấp nếp, hai chàng trai trẻ đứng khoác vai nhau nói pha :

— Thơm lắm thực à cô Huyền ? Không thiu tý nào đấy chứ ? Có thơm được bằng má cô không ?

— Thơm lắm nhưng mà phải ngon nữa người ta mới dùng.

Cô không lấy thế làm bức tức vẫn vui vẻ tự nhiên :

— Vừa ngon vừa thơm vừa nóng nữa ! Mua cho cháu đi anh Thành.

Một trong hai chàng trai trẻ lại vờ chọn mua bánh, sẽ vượt tay lên má Huyền, cô gạt bản tay y đi và cau mày gắt :

— Anh không được phép thế !

Thành khó chịu vì thói đùa bỡn táo bạo quá, định giặt Đam quay đi, song nó đứng lì lại nghe câu mời của Huyền :

— Anh cứ mua oho cháu đi. Đây này những bánh này còn khỏi cả. Tôi vừa lấy thêm ở nhà ra đấy mà.

Thành chọn bánh cho thằng bé và muốn cho tự nhiên, anh bói :

— Sao cô không bán ngoài nhà giấy nữa ?

— Ủi chà ! hừ sạ tự nhiên hương, bánh của tôi ngon, tôi chỉ ngồi đấy rồi bao nhiêu cũng hết đấy anh ạ. Ở mãi dưới lán Suối cũng tìm lên đây mua kia.

(Xem trang sau)

Thành nghe lạ tai câu nói chữ ở miệng cô hàng bánh. Chính anh cũng hiểu năm chữ ấy song chưa bao giờ anh nhớ và cũng chẳng dám ứng dụng nó vào câu truyện nào. Hôm nay thấy Huyền nói, anh ngờ cô còn biết nhiều hơn. Thốt nhiên anh thấy lòng sáo-dộng và dăm nghĩ vẩn-vơ. Anh cố vẽ ra trong trí cho Huyền một dĩ-vãng êm-dềm và rất thơ mộng, một quãng đời đầy đủ hơn giờ nhiều. Rồi anh liền tưởng đến Duyên, đến cái dĩ-vãng của Duyên. Anh so-sánh hai người. Anh chẳng hiểu sao anh thấy thích Duyên hơn.

— Ngu ơi ngu!

Thành nhìn theo bàn tay thẳng bé trở: từ đầu phố, chị dĩ Liễn gánh gánh củi nặng đang lắc lư đi vào. Qua chỗ Thành, chị chậm bước vừa thở vừa nói:

— Giờ ời! Chú đã mua bánh cho cháu! Sao mua cho cháu nhiều thế.

Thằng bé sụu mện khóc và sán lại với mẹ. Chị dĩ Liễn hạ gánh củi ôm lấy nó. Thành nhanh-nhau ghé vai gánh hộ gánh củi về.

Nghe gánh nặng rún trên vai, Thành tranh lòng nghĩ đến nỗi vất vả của chị dĩ Liễn. Anh thương vợ chồng chị quanh năm đầu tắt mặt tối, kéo dài cuộc đời lạng lẽ từ ngày nọ sang ngày kia, không một tia ánh-sáng, không một chút hy vọng và anh tưởng đó là hình ảnh tương lai anh. Khi anh cưới Duyên rồi, anh sẽ có con, anh sẽ phải sống cuộc đời tối tăm như thế. Anh không dám nghĩ tiếp. Anh mong rằng số phận người ta, mỗi kẻ phải có chút ít khác nhau. Ngày nay anh thấy lòng vui vẻ, anh cứ bám lấy tí vui vẻ ấy. Cái vui của một đời sống yên ổn bên những kẻ mến yêu.

Một chiếc xe hơi rít phanh và rúc lên một hồi còi. Thành hoảng hốt quay gánh củi đứng nép sang

bên đường. Người tài xế nhìn thẳng vào mặt anh, cầu nhàu:

— Rõ khi! Nghênh nga nghênh ngang, giá mình không nhanh tay phanh thì có vỡ kính của người ta không?

Thành im. Một người đàn bà thò đầu ra ngoài xe, đề lộ chiếc kiềng vàng sáng lóa:

— Ngây ngô như lợn!

Và chiếc xe chuyển máy chạy vù đi. Anh không mấy may bực dọc vì những câu vừa bị chửi, anh cũng chẳng nghĩ tại sao lại có sự chênh lệch thái quá giữa anh và người đàn bà kiêu hãnh kia. Anh tưởng như người ấy ở một thế giới khác, trong một xã-hội khác, sung sướng và cao xa, mà cũng chẳng bao giờ anh thêm thường đến cái thế giới ấy. Ở gần anh đã có những chị dĩ Liễn, những Duyên...

V

Thành theo mấy bậc đá lũng chồng, bước xuống lòng khe. Từ nhà anh đến nhà Duyên phải qua cái khe suối ấy. Anh có thể đi hết dãy phố dài, sang qua cái cầu xi-măng rồi dọc theo khe đi ngược lại, nhưng anh muốn đi lối tắt này cho gần.

Nước suối lẫn những vẩn đất than không được trong lắm, song vẫn mát rười rượi. Thành kéo cao quần lội ra chỗ sâu. Anh khoắng chân cho muôn nghìn hạt cát, hạt than óng ánh dưới đáy vẩn lên và trôi đi. Nước róc rách qua những kẽ đá, mơn man lá cỏ hai ven bờ, chảy lại vuốt vào chân Thành như dùng cái mát mẻ tiêm vào người anh một nguồn khoan khoái.

Bỗng Thành đứng im lại, nhìn theo ngược lên mở bọt rau từ trên trôi ngược.

(Còn nữa)

Sauce ailoli

(Sốt tỏi ăn với cá, vịt luộc)

Lấy chừng 20 nhánh tỏi, giã cho nhỏ, cho vào một cái đĩa với hai cái lòng đỏ trứng gà, lấy fourchette (nĩa) đánh cho đều, vừa đánh vừa đổ dầu từng giọt. Sốt trắng và nổi gập 6 lần là được. Trong khi đánh nếu sốt không đông thì bỏ vào mấy hạt muối mà đánh.

Bistoke à la Russe

Mua một miếng filet bò con, cắt ra từng miếng mỗi miếng dày chừng 5 ly, cho tất cả vào ướp với một thìa to mỡ (có bơ càng tốt) hai cái trứng, hạt tiêu và muối. Để nửa giờ sau đem rán cho thịt chín, ăn với thứ sauce «Doux brun» này: Cho vào chảo 1 thìa beurre, khi bơ sôi cho hai thìa bột khuấy cho đều. Khi nào bột vàng đổ một chút nước sôi, 2 thìa café đặc, hạt tiêu, muối. Khi sốt được, đổ lên trên những miếng thịt bò chín, ăn nó g.

Pom me au Riz

Lấy hai lon gạo trắng nấu cháo thiệt đặc, khi cháo chín thì cho vào 4 thìa soupe sữa, 2 thìa đường để đó, gọt 4 quả (trái) pommes hay hơn tùy ý, cắt ra từng miếng nhỏ cho vào nấu riêng với chút nước có Vanille (ít thôi) và đường. Khi chín rồi thì đổ vào cháo, khuấy cho đều. Sau rót đổ vào một cái plat, bỏ lò chừng 15 phút thì được.

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XÔ XÔ

ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

Đã nhận được Mandat của quý vị sau đây vậy xin cảm tạ.

Cô Kim Liên (Bắc-Ninh) ông Trần Lưu (Tĩnh-túc) Cô Nguyễn thị Tâm (Hà-tĩnh) Cô Bạch-Tuyết (Đalat) Cô Bùi thị Cẩm Tú (Kỳ An) bà Nguyễn Hương (Hưng-Yên) ông Phạm hy-Lượng (Trái Bình) Cô Lưu thị Phương (Hà-tĩnh) Cô Nguyễn thị Được (Bắc Liêu) Cô Joséphine Bảy (Vũng-Liêm) Cô Nguyễn thị Phú (Kiến an) Cô Nhữ (Phủ lý) ông Nguyễn văn Biết (Baria) ông Ngô đức Vỹ (Hai phòng) ông Lê văn Giầu (Thủ-đầu-Một)

Ô. NGỌC HOÀN (Yên Bái) — Xin vui lòng biểu cô Châu một năm báo Bài kia thuộc về cá nhân lại có tính cách phỉ báng không đăng được. Về cuốn tiểu thuyết sẽ trả lời thơ riêng.

CHỊ M. S. — Đồng ý song 8 trang không đóng ghim được.

MAI-DƯƠNG (Bắc-Ninh). — Không đăng được

Cô Chu thị Phú. — Sửa rồi đăng
Cô Maguerite Solitude. — Sẽ đăng
BÀ BUI VĂN CHÂU (Phủ-thọ). — Bà thiếu những số nào xin cho biết rõ nếu còn sẽ cho gửi.

CÔ BẠCH TUYẾT (Touorcham) Cô mất những những số nào cho biết sẽ gửi bù.

VỚI
20 NĂM KINH NGHIỆM

bà đỡ
NGUYỄN-THỊ-VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ-HỘ-SINH

20 Grand' Bouddha

(Trước vườn hoa Hàng-đậu)

Tél: 1390

CUỘC THI

THƠ, BÀI HÁT VÀ CHUYỆN NGẮN

do Hội « Truyền Bá Học Quốc Ngữ » tổ chức

MỤC ĐÍCH

Cuộc thi này cốt để cho học trò của Hội, sau khi biết đọc và biết viết, có những bài hát, những bài thơ và những chuyện bổ ích mà đọc cũng có mục-dịch làm cho nhiều người biết đến và hiểu rõ công việc của Hội. Cuộc thi mở cho tất cả mọi người, ai dự cũng được.

CÁC BÀI DỰ THI

Các bài dự thi hẳn phải dân dị hợp với trình-độ hiểu biết của người mới học. Cần chú ý đến việc giáo hóa và việc cổ-động cho Hội. Tránh những ý tứ có thể phạm đến chính trị, tôn giáo hay một cá nhân, một đoàn thể nào,

a/ — Về bài hát

Dùng những điệu dễ hát, vui

vẻ mạnh mẽ đã có sẵn (như những điệu hát Hương-Đạo).

Có thể đặt lấy điệu mới, cũng theo như điều kiện trên. Nếu là điệu mới nên có bản âm nhạc kèm theo.

Cũng có thể dùng những thể thơ cũ của ta như Phong dao, Lục bát, Tứ tự.

b/ — Về thơ

Dùng những lối thơ thông-thường của ta : Ngũ ngôn, Thất ngôn, Trạng thiên.

Những bài theo thể Ngũ ngôn và Thất ngôn không giải quá bốn bài (mỗi bài tám câu).

Những bài theo thể Trạng thiên không giải quá năm mươi câu.

Có thể kể những chuyện cổ tích hoặc sử-ký hay và có ý nghĩa
(Kỳ sau đăng tiếp)

Vải, Sợi khan

(Tiếp theo trang 1)

Chẳng cứ gì người mạnh chân khỏe tay mới kéo được sợi, cả những bà già không chợp búa đồng áng được nữa cũng có thể vừa quay xa vừa ru cháu nằm trên võng được. Kéo được đây ống thì đặt sợi, lên khung. Cốt nhiên những mảnh vải không được óng chuốt nhẵn nhụi nhưng được cái bền, cái quý là đã tạo trong sự cần lao gắng sức của cả một gia đình hòa hợp êm-ấm !

Vải cát bá, vải chực bầu hồ đã giết chết cái kỹ nghệ dân dị thô sơ ấy. Bông người ta cũng không trồng nữa. Nếu không có cái hoàn cảnh ngày nay, ta đâu có

nghĩ phục-sinh lại cái kỹ nghệ gia đình cũ của ta ?

Trong lúc chờ cho có một nền kỹ nghệ sợi bằng máy đầy đủ, cách mở mang sự trồng bông cho hoàn-bị — điều đó thể nào cũng thực hiện — sự cần dùng sẽ làm cho ta phải biến hóa soay sở.

Tôi tưởng làm sống lại cái « Xa » trong gia đình đông người đàn bà rồi việc cũng là một điều hay lắm, hay vì ta có thể tự hào dù không có vải ngoại quốc ta cũng vẫn có cái che thân.

T. B. Tôi xin mách chị em ở vùng Thái nguyên, Nam-định Hải-dương và Hưng-yên còn nhiều bà cụ vẫn thương tiếc cá xa sẵn lòng rèn tập cho chị em nào muốn học.

HOÀNG-ĐẠO-THÚY

CHUYỆN RIÊNG

(Tiếp theo)

Cô nên dễ dàng và kiên-nhẫn — cần nhất kiên nhẫn — bày tỏ cho cha mẹ ý định của cô. Yêu cầu vị hôn phu là cái kế cùng bất đắc dĩ. Sự tự do kết hôn cũng vậy, cô chỉ nên nghĩ đến khi nào cô không còn một phương thế gì để lay chuyển được lòng cha mẹ. Song tôi cũng tưởng cô không phải nghĩ đến sự tự do kết hôn đâu, nếu cô đang nóng nảy, sốt ruột phải chờ một hai ba năm để thi gan với các cụ kỳ cho đến lúc các cụ phải công nhận chính thức cuộc hôn-nhân của cô và người yêu cô, cô cũng nên chờ.

HỎI — Vì cùng một lý tưởng « Sống nhân từ và ngay thẳng » nên chúng tôi càng yêu nhau. Tôi làm nghề tự-do. Tôi muốn tính chuyện trăm năm với nàng, song xem chừng không xong được vì cha nàng là một công chức nửa cổ nửa kim, chỉ muốn kén rể công-chức cho con. Nàng đã ước thử thì biết trăm phần trăm là không được.

Sang năm đây chúng tôi đến tuổi trưởng thành, vậy tự do kết hôn tại tòa có được không?

Mai-Anh (T H)

TRẢ LỜI, — Trước khi tính đến chuyện tự do kết hôn, ông nên khuyên bạn ông hãy ngỏ ý thẳng với mẹ đẻ. Ông vẫn đi lại nhà nàng cả ông cũng nên lợi dụng cái tình thân ấy mà bày tỏ với cha mẹ nàng. Dầu người ta không thuận thì sau này ông có tự do kết hôn với con gái người ta, người ta cũng không thể trách được ông nhiều. Song tôi tưởng ông có nhiều hy-

vọng để xum họp một cách chính thức với người yêu ông được lắm. Thời thế hoàn cảnh lúc này giúp ích cho ông rất nhiều: Ông cụ muốn kén rể công chức cho con gái theo ông vì háo danh, và vì làm ông phán có lương tháng chắc chắn. Ông hãy xui bạn ông bày tỏ khéo léo cho ông cụ biết rằng hai cái ý tưởng ấy bây giờ đều sai lạc cả:

Kiểm duyệt bỏ 13 giòng.

Cô nên đem tất cả những sự thay đổi ấy mà nói với ông

Trả lời đẹp

(Tiếp trang 3)

CÔ BÍCH (Thanh hóa). Câu «Tôi yêu Paris, yêu cả từ cái hột com (verru) yêu đi, là của Montaigne. Muốn chữa « hột com » có nhiều cách: Lấy khoai tươi, cắt ra rồi dẹt chỗ khoai còn ướt vào hột com. Mỗi ngày làm 20, 30 lần. Hoặc dùng chanh cũng làm cách ấy — thay khoai bằng chanh tốt. Cách chữa chắc chắn nhất là dùng acide azotique chấm lên nhưng phải cẩn thận. Hột com là một thứ nấm, hay lây lắm.

CÔ LIÊN (Hanoi). 1.) Eau oxygénée có công dụng sát trùng và làm cho da sạch, trắng hơi hơi, mờ lông mà thôi. Muốn da trắng hẳn không phải là dễ vì da đen hay trắng là do những hạch tự nhiên.

cụ tất ông cụ sẽ tính dần cái thiện kiến « công chức » Ông nên dùng tâm một chút và khuyên người yêu bày kiên nhẫn để cuộc hôn nhân được thành tựu trong sự chính thức.

Phần ông, ông cũng ráng sao cho cái nghề tự do của ông có được chút ít kết quả, cha mẹ ai không thế, mang gả con cho người không cần bảo, ai không lo sợ, dự dự.

Người con gái 18 tuổi người con trai 21 tuổi là đến tuổi thành nhân. Song muốn cuộc hôn nhân được tòa công nhận thì bố mẹ còn sống phải có bố mẹ cho phép. Cái tuổi thành nhân ở người con gái chỉ giúp cho người con trai khỏi bị tội quyến rũ gái vị thành niên thôi

THU-LINH

2) Muốn khỏi hại răng, cô nên tập nhai nhiều, tập cho những thớ thịt quanh hàm răng sắt lại (nhai kẹo cao su chewingum) và làm massage vuốt từ dưới cằm lên, lúc đánh phẩn đánh màu thấm ở chỗ giữa cằm, nếu vừa mất thì diêm thêm một chút phẩn hồng ở đầu cằm.

3) Bệnh táo một là do thói quen không chịu đi tiêu cho đều mỗi ngày, hai là do máu huyết nhiệt, hay ăn đồ cay nóng khó tiêu, muốn chữa, tập thể thao bằng bụng để các thớ thịt bụng và ruột phải vận động (nằm thẳng ra giường rồi từ từ ngồi dậy dùng chống tay v. v.) ăn những đồ ăn dễ tiêu, rau quả cho nhiều, tối đi ngủ uống cốc nước có pha mật ong. Nếu táo lắm nên uống thuốc sô nhẹ để lấy thói quen.

Giới thiệu sách

Chúng tôi nhận được:

1.) MỘT NỀN GIÁO DỤC VIỆT NAM MỚI của Thái-Phỉ do Đới mới xuất bản giá 0\$60

2.) TRINH-NỮ tiểu thuyết của Thiệt Can nhà Minh-Phương xuất bản giá 0\$30.

3.) LE PRINCE SUDANA loại sách hồng của Lê-doãn-Vỹ chủ trương nhà Mai Lĩnh xuất bản giá 0\$10

Xin giới thiệu với bạn đọc

T.B.Đ B

Et maintenant

Avez-vous votre exemplaire des

« Paroles du Maréchal »

Editions du Gouvernement Général de l'Indochine.
Ouvrage vendu au bénéfice de l'Assistance Franco-Indochinoise aux Victimes de la Guerre.

Dans toutes les librairies — Prix 0\$50

PHẢI ĐỀ - PHÒNG

Chúng tôi đã thường nói làm quảng cáo cho món hàng hay thuốc gì thì dễ, chứ thuốc dưỡng thai, an thai làm cần mà không có công hiệu thì rất thiệt hại cho người hữu sự.

Nên những người chồng biết yêu vợ, mỗi khi thấy vợ tất kinh, bụng hơi to thì viết thư đến

Nhà y-học kinh-nghiệm

Võ Văn Vân

Ở THỦ ĐÀU MỘT

hỏi thăm và mua thuốc :

BẢO MẪU DƯỠNG THAI

số 11 giá 1\$

Uống năm hoàn cho
trường phục.

Đến khi sinh, rất dễ dàng
và lọt mẹ vẫn bình yên,
tốt đẹp, thật là một món
thuốc thần hiệu, chẳng
khác nào thuốc tiên vậy.
(từ năm chữ năm là lời khen
tặng của ông Trương văn-
Đầu secrétaire Intendance
Maritime à Saigon)

CÓ BÁN TẠI :

80 hàng Bông Hanoi.
62bis Cầu Đất Hai-phong
và khắp các tỉnh Trung,
Nam, Bắc

ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TƠ LỤA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tussor (dũi) rất đẹp. Xưởng pha dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công - nghệ dệt ở Hà-dông đã tiến bộ đến bậc nào

XIN MỜI TỚI XƯỞNG DỆT NGỌC - DUNG

SỐ 32, NÉGRIER — HADONG (Trước chỗ xe điện đổ)

Chủ nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý-khách muốn mua hay xem hàng — Có nhận hàng gửi đi các nơi.

ROBERT BEAU

JOAILLIER HANOI HAIPHONG

Bán và bảo lĩnh đồng hồ tốt có tiếng :

ROLEX — OMÉGA — JUDEX

và các đồng-hồ chuông

LA VEDETTE

CÙNG CÁC ĐỒ TRANG

Chỉ có phương thuốc này mới trịặng HO LAO

Phương thuốc chữa tuyệt bệnh ho lao, ho ra máu của cụ *Trịnh Hải-Long* (nội tổ ông đốc-học Hào) là một phương thuốc bí truyền sự công hiệu rất lạ lùng chưa từng thấy. Vì từ ngày ông đốc học Hào đem ra giúp đời thì đã cả muôn người mắc bệnh ho lao, ho ra máu, ho đàm, bệnh thường hành nóng lạnh, bệnh nặng hay lâu năm cũng đều nhờ thuốc này mà lành mạnh. Thuốc có hai thứ : 5 \$00 và 3 \$00. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho :

M. TRỊNH-VĂN-HÀO (Directeur Ecole)

Villa N° 110 Rue Vassoigne Tân-dinh Saigon

MUÔN ĐƯỢC

TINH THẦN MẠNH KHỎE, KHÍ HUYẾT SUNG TÚC

Huyết Trung Bửu ĐẠI QUANG

là thứ thuốc bổ huyết rất hay, rất có công hiệu, bất luận mùa nực hay mùa rét uống thuốc Huyết Trung Bửu Đại-Quang trong một tuần lễ sẽ thấy trong mình khỏe mạnh, ngon ăn ngon ngủ, tinh thần khoan khoái, da hồng hào, khác hẳn khi chưa uống thuốc. Người già, đàn bà có thai trẻ con gầy còm uống tốt lắm. Chai to 2p, chai nhỏ 1p

Đại-Quang Dược-Phòng 23, Phố Hàng Ngang — Hanoi

CERTIFICATS

Chúng tôi đã nhiều lần dùng RUỘU-CHỒI HOA-KỶ để soa cho các Bà khi lâm sản, xem ra tốt lắm, đã đỡ phải nằm than, lại không lo bị cảm phong hàn tê bại nữa. càng soa được nhiều càng tốt.

Công nhận là tốt thực. nên chúng tôi có ký dưới này làm bằng để giới thiệu các bà khắp Trung, Nam, Bắc tới thời kỳ khai hoa nên chữ sẵn, nên tin dùng.

Chúng tôi lại có công nhận thứ PHẤN THUỐC SÒA RÔM « CON GÀ » của Ý-Đại-Lợi soa cho trẻ em sau khi tắm song soa song vừa thơm vừa mát, lặn rôm, khỏi ngứa lại gẻ tiền.

12 bà chủ mở nhà HỘ-SINH tỉnh HANOI ký

Bà Nguyễn-thị-Vinh, Nguyễn-Đào, Lê-thị-Tiến; Nguyễn-kim-Minh, Lương-thị Khang. Ngô-thị Nhung, Nguyễn thị-Đoàn, Ngô-thị-Dinh, Đỗ-thị Liền, Trương bá - Thanh, Nguyễn - thị - Lan Nguyễn-thị-Nguyễn

10 bà chủ mở nhà HỘ SINH tỉnh Haiphong ký

Bà Josephine, Trương kỳ-Tiên Louise Tân Phạm-thị-Lan, Lê-thị-Ba, Nguyễn-thị-Vinh, Lê-thị Ngần, Lê- thị-Nga, Nguyen-thi Phương, Nguyễn thị-Thừa.

Sích bạch đái hạ

Ta thường gọi là bệnh khi hư rất nguy hiểm, nếu không gặp thuốc. Ai bị bệnh này kinh nguyệt cũng thành bất điều người sẽ gầy yếu dần và sinh ra lắm bệnh vặt. Chữa đủ các thứ thuốc không khỏi thường chỉ dùng một hộp SÍCH-BẠCH-ĐÁI HỒNG-KHÊ số 60, giá 1\$00 và một hộp NINH-KHÔN-HOÀN số 2, giá 0\$50 đồ ngoài là khỏi.

Nhà thuốc HÔNG KHÊ

75 Hàng-bồ đ ện thoại 1439, Chi nhánh : 88 phố Huế điện thoại 755
 HANOI TONKIN

PHONG TICH

con chim

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm. không biết đói, ăn chậm tiêu. bụng vỗ bình bịch Khi ăn uống rồi thì ợ, (ợ hơi, hoặc ợ chua) Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau lưng, đau ran trên vai Người thường ngao ngán và mỗi mệt, buồn bã chân tay, bị lâu năm, sắc da vàng da bụng đầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liều thấy de chịu ngay, Liều 1 bận uống \$25. Liều 2 t ận uống \$45

VU - DINH - TAN

ÂN TỬ KIM - TIỀN NĂM 1926
 178bis, Lạc-tray, Haiphong

Đại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi An-Hà 13 Hàng-Mã (Cuivre)Hanoi Đại-lý phát hành khắp Đông-dương, Nam-Tân 100 phố Bonnal Haiphong. Có linh 100 đại lý khắp Hanoi và khắp các tỉnh Trung, Nam Bắc-kỳ. Cao-mên, và Lào. Có treo cái biển tròn

em đã uống vào,
 Đường Xa sức gái,
 Trai nào dám đường?

Rõ mặt
 phi thường

Tổng phát hành Bắc-Kỳ, Lèo Bắc Trung-Kỳ - Établissements VẠN-HÓA. N°8 Hàng Ngang. HANOI
 Có bán thuốc Vạn-Bảo danh tiếng chữa bệnh liệt-dương. Dùng 1 hộp đầu sẽ thấy sống dậy tấm
 tình xuân ở những người bất lực. Thứ cho đàn ông, đàn bà khác nhau